



## Jáchym

Jáchym ležel na posteli – celý oblečený, s nevyčištěnými zuby, peřinou odkopnutou na podlaze a polštářem přes hlavu.

„Jáchyme!“ ozvalo se z obýváku.

„Mmm?“ zamručel chlapec a těžce se převalil.

„Jáchyme, ty už spíš?“

„Mmmm.“

„A co večere? Myslela jsem, že se najíš společně se mnou a strejdou Vilémem,“ lamentovala maminka nešťastně.

Žádné odpovědi se však nedočkala. Když vešla do pokoje a viděla, že se její milovaný chlapeček ani nepřevlékl a spí tak, jak padl do postele, zakroutila hlavou. Ležel tam ve svém tričku s nákladákem a džínách, které měl celý den na sobě.

„Co mám s tebou dělat,“ povzdechla si v duchu, zhasla světlo, vzala spadlou peřinu a něžně s ní svého chlapce přikryla.

Jáchym se převalil a spokojeně ze spánku zamlaskal. Byl to pořádný spáček. Ten největší, jakého kdy svět... ne, jakého kdy VESMÍR viděl. O víkendu, když nemusel ráno nikam vstávat, často spal až do oběda. Ten nezmeškal jenom proto, že ho maminka vždycky v poledne probudila. Kdyby si mohl vybrat, spal by klidně celé hodiny, dny, měsíce a možná i roky či staletí. Za oknem by se měnila roční období a Jáchym? Ten by nevytáhl z postele ani jednu patu a spokojeně by si pochrupkával. Ve snovém světě totiž mohl všechno – létat nad horami, cestovat vesmírem, bojovat v bitvách bok po boku s králem Artušem nebo se plavit s Vikingy do neznámých částí světa.

